

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 242/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Troščákom, Hlavná 50, Prešov, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12 Co 69/2016 zo 7. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 69/2016 zo 7. decembra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) podal [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“ alebo „poškodený“) proti sťažovateľovi žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenie sumy 313,60 € s prísl. z titulu náhrady škody, ktorú mal žalobcovi spôsobiť pes sťažovateľa tým, že 25. decembra 2011 zaútočil na žalobcu a jeho psa, čím mu mala vzniknúť škoda vo výške 213,60 € za ošetrovanie psa a cestovné náklady vo výške 100 €.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 28 C 55/2013 z 20. januára 2016 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 213,60 € s 9 % úrokom z omeškania ročne od 14. marca 2012 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 12 Co 69/2016 zo 7. decembra 2016 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Zo sťažnosti (ako aj z jej príloh) ďalej vyplýva, že v súvislosti s „incidentom“ z 25. decembra 2011 prebiehalo voči sťažovateľovi priestupkové konanie, v priebehu ktorého bolo vydaných viacero rozhodnutí.

Rozhodnutím mesta Prešov sp. zn. SSÚaU-ODEaŽP/B/6708/2012 Bs z 10. apríla 2012 (ďalej len „prvé rozhodnutie mesta Prešov“) bol sťažovateľ uznaný za vinného z priestupku podľa § 7 ods. 1 písm. f) zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o podmienkach držania psov“). Priestupku sa mal sťažovateľ dopustiť tým, že jeho pes 25. decembra 2011 v čase o 11.36 h preskočil plot a zaútočil na psa poškodeného, čím sťažovateľ nezabránil voľnému pohybu svojho psa okrem priestorov na to určených.

Proti prvému rozhodnutiu mesta Prešov podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Sp 10/2012 zo 17. októbra 2012 tak, že rozhodnutie mesta Prešov zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci mesto Prešov rozhodnutím sp. zn. SSÚaU-ODEaŽP/B/128439/2012 Bs z 28. januára 2013 (ďalej len „druhé rozhodnutie mesta Prešov“) priestupkové konanie podľa § 76 ods. 1 písm. c) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) zastavil s odôvodnením, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

Proti druhému rozhodnutiu mesta Prešov podal odvolanie poškodený, o ktorom rozhodol Okresný úrad Prešov (ďalej len „okresný úrad“) rozhodnutím sp. zn. OU-PO-OOP1-2014/022531/LUM z 30. septembra 2014 tak, že ho zrušil a vec vrátil správne orgánu prvého stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie. V poradí tretím rozhodnutím mesta Prešov sp. zn. B/129480/2/2014/Bs z 19. januára 2015 (ďalej len „tretie rozhodnutie mesta Prešov“) bol sťažovateľ uznaný za vinného z priestupku podľa § 7 ods. 1 písm. f) zákona o podmienkach držania psov; proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie.

Okresný úrad prípisom sp. zn. OU-PO-OOP1-2015/023329/LUM z 19. júna 2015 (ďalej len „prípis okresného úradu“) sťažovateľa upovedomil o tom, že konanie o priestupku bolo zastavené v zmysle § 76 ods. 1 písm. f) s poukazom na § 20 ods. 1 zákona o priestupkoch, pretože od jeho spáchania uplynula prekluzívna lehota dvoch rokov.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd v napadnutom rozsudku „*zjavne nesprávne vyhodnotil, ktoré z viacerých priestupkových rozhodnutí je právoplatné*“. Podľa názoru sťažovateľa jediným právoplatným priestupkovým rozhodnutím, ktoré boli všeobecné súdy povinné [s poukazom na § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)] rešpektovať, bolo druhé rozhodnutie mesta Prešov, ktorým bolo priestupkové konanie vedené proti nemu podľa § 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch zastavené, keďže spáchanie skutku, o ktorom sa koná, mu nebolo preukázané.

Sťažovateľ je toho názoru, že prekluzívna dvojročná lehota vyplývajúca z § 20 ods. 1 zákona o priestupkoch, po uplynutí ktorej dochádza k zániku zodpovednosti za priestupok, uplynula ešte 25. decembra 2013, a teda konanie o priestupku malo byť zastavené už dávno predtým, ako mu bol doručený prípis okresného úradu.

Sťažovateľ taktiež argumentuje tým, že pokiaľ poškodený podal proti druhému rozhodnutiu mesta Prešov, ktorým bolo priestupkové konanie podľa § 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch zastavené, odvolanie, nemohlo poškodeným podané odvolanie viesť k zrušeniu druhého rozhodnutia mesta Prešov okresným úradom, keďže podľa § 81 ods. 1 zákona o priestupkoch proti rozhodnutiu o priestupku sa môže odvolať v plnom rozsahu len obvinený z priestupku, a ak ide o mladistvého, v jeho prospech aj jeho zákonný zástupca a orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately.

Poškodený mal podľa názoru sťažovateľa právo odvolať sa (v zmysle § 81 ods. 2 zákona o priestupkoch) len vo vzťahu k výroku o náhrade škody, nie však vo vzťahu k výroku o vine, keďže toto právo má len obvinený. Všetky ďalšie rozhodnutia správnych orgánov vydané po druhom rozhodnutí mesta Prešov sú preto podľa názoru sťažovateľa ničotné právne akty a výsledkom jediného právoplatného rozhodnutia vydaného v rámci priestupkového konania je záver, že sťažovateľ neporušil právnu povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 písm. f) zákona o podmienkach držania psov. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že aj v prípade, keď by poškodený disponoval právom podať odvolanie aj vo vzťahu k výroku o vine, nemohol by okresný úrad 30. septembra 2014, teda takmer rok po uplynutí dvojročnej prekluzívnej lehoty od spáchania skutku, zrušiť v celom rozsahu druhé rozhodnutie mesta Prešov, ale bol by povinný konanie zastaviť pre zánik zodpovednosti za priestupok.

Pokiaľ ide o možnosť napadnúť napadnutý rozsudok dovolaním, sťažovateľ poukazuje na § 422 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa

- na spravodlivé súdne konanie garantované v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12 Co/69/2016 zo dňa 7. 12. 2016 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12 Co/69/2016 zo dňa 7. 12. 2016 a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 2 000 €.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľom všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu neexistuje medzi týmito právami žiadna

podstatnejšia odlišnosť (II. ÚS 27/07), a preto možno ich namietané porušenie preskúmať spoločne.

Ešte pred preskúmaním sťažostnej argumentácie sťažovateľa ústavný súd považuje za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

V napadnutom rozsudku krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Žalobca v konaní uplatnil právo na náhradu škody v súvislosti s poškodením psa čivavy vo vlastníctve žalobcu psom vo vlastníctve žalovaného dňa 25. 12. 2011. Je potrebné potvrdiť tú skutočnosť, že v priestupkovom konaní nedošlo k vydaniu právoplatného rozhodnutia, ktoré by rozhodlo o porušení povinnosti zo strany žalovaného ako držiteľa psa. V prvom rade je potrebné vychádzať zo zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov, pričom v § 7 ods. 1 písm. f) zákona je definovaný priestupok, ktorého sa dopustí držiteľ psa, ak nezabránil voľnému pohybu psa okrem priestorov na to určených. Tým smerom sa uberali aj pôvodné priestupkové konania. Podľa rozhodnutia o priestupku Mesta Prešov z 10. 4. 2012 uznal obvineného [REDAKOVANÉ] vinného z porušenia povinnosti a priestupkov podľa § 7 ods. 1 písm. f) zákona č. 282/2002 Z. z., že pes obvineného preskočil plot a zaútočil na psa [REDAKOVANÉ].

čím obvinený nezabránil voľnému pohybu psa okrem priestorov na to určených. Po podanom odvolaní žalovaného bolo mestom vydané ďalšie rozhodnutie o zastavení konania z 28. 1. 2013, pretože pozemok, na ktorom sa pes pohyboval bol riadne oplotený a obvinený vykonal všetky úkony, ktoré mali zabrániť voľnému pohybu jeho psa. Nebolo preukázané, aby p. [REDAKOVANÉ] akýmkoľvek spôsobom, hoci aj z nedbanlivosti zavinil, že jeho pes sa dostal za bránu a tam zaútočil alebo ohrozoval človeka alebo zviera. Na podanie odvolania žalobcom Mesto Prešov vydalo ďalšie rozhodnutie o priestupku z 19. 1. 2015, kde opätovne obvinený [REDAKOVANÉ] bol uznaný vinným z priestupku podľa § 7 ods. 1 písm. f/ zákona č. 282, pretože nezabránil voľnému pohybu psa okrem priestorov na to určených, keď jeho pes na verejnom priestranstve zaútočil na iného psa. Tu sa odvolal žalovaný, ale Okresný úrad Prešov priestupkové konanie zastavil, pretože od spáchania skutku uplynula prekluzívna lehota 2 rokov. Upovedomenie o zastavení konania je z 19. 6. 2015. Z obsahu doložených priestupkových rozhodnutí je nesporné, že pes žalovaného preskočil plot, dostal sa na verejné priestranstvo, čím došlo evidentne k porušeniu povinností držiteľa psa, pretože podľa § 7 ods. 1 písm. f/ sa považuje za priestupok, ak držiteľ psa nezabráni voľnému pohybu psa okrem priestorov na to určených. Došlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany držiteľa psa, a to žalovaného. Žalobca preukázal výšku škody v súvislosti s ošetrovaním psa vo vlastníctve ich rodiny, pravdepodobne dcéry žalobcu, pričom ale žalobca preplácal náklady súvisiace s liečbou ich psa... Časový sled denných záznamov jednoznačne svedčí o ukončení liečby 20. 1. 2012. Žalobca preukázal aj výšku škody v súvislosti s vynakladaním finančných nákladov za ošetrovanie psa. Preto okresný súd správne konštatoval, že sú splnené všetky predpoklady určenia zodpovednosti žalovaného za škodu, a to porušenie právnej povinnosti držiteľa psa, pokiaľ umožnil voľný pohyb psa mimo vyhradeného priestoru. Je preukázaná výška škody zaplatením za veterinárne ošetrovanie. Takisto je preukázaná príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti zo strany držiteľa psa a škodou žalobcu, ako aj zavinenie žalovaného, ktorý nezabránil voľnému pohybu psa, keď tento preskočil plot a na verejnom priestranstve napadol psa z rodiny žalobcu. Preto podľa § 420 ods. 1 OZ je daná zodpovednosť žalovaného za škodu z porušenia právnej povinnosti a následne aj povinnosť žalovaného nahradiť túto škodu...“

Kľúčová námietka sťažovateľa spočíva v tom, že krajský súd už nebol oprávnený posudzovať, či sťažovateľ porušil povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona o podmienkach držania psov, keďže podľa názoru sťažovateľa krajský súd nemal s poukazom na § 193 CSP právo posúdiť otázku porušenia povinnosti inak než správny orgán v priestupkovom konaní; konkrétne mesto Prešov vo svojom druhom rozhodnutí, ktorým bolo priestupkové konanie vedené proti sťažovateľovi podľa § 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch zastavené. Z už uvedeného vyplýva, že sťažovateľ považuje druhé rozhodnutie mesta Prešov za jediné právoplatne vydané rozhodnutie v priestupkovom konaní.

Podľa § 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

Podľa § 76 ods. 2 zákona o priestupkoch odvolanie proti rozhodnutiu o zastavení konania je prípustné len vtedy, ak bolo konanie zastavené podľa odseku 1 písm. a), b), c) a j); v týchto prípadoch sa rozhodnutie o zastavení konania účastníkom konania oznamuje; v ostatných prípadoch sa rozhodnutie o zastavení konania vyznačí v spise a účastníci konania sa o zastavení konania len upovedomia.

Podľa § 81 ods. 1 zákona o priestupkoch proti rozhodnutiu o priestupku sa môže odvolať v plnom rozsahu len obvinený z priestupku, a ak ide o mladistvého, v jeho prospech aj jeho zákonný zástupca a orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately.

Podľa § 81 ods. 2 zákona o priestupkoch poškodený sa môže odvolať len vo veci náhrady škody.

Podľa § 81 ods. 4 zákona o priestupkoch pri priestupkoch, ktoré možno prejednať len na návrh, sa môže navrhovateľ odvolať len proti tej časti rozhodnutia, ktorá sa týka vyslovenia viny obvineného z priestupku alebo povinnosti navrhovateľa uhradiť trovy konania; môže sa tiež odvolať proti rozhodnutiu o zastavení konania (§ 76 ods. 2).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o priestupkoch priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky; nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu alebo jej zvyšok vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia.

Podľa § 246d Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) k osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú. Obdobne to platí o lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest a vyšších územných celkov.

Podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

Podľa § 7 ods. 1 písm. f) zákona o podmienkach držania psov priestupku sa dopustí držiteľ psa, ak nezabráni voľnému pohybu psa okrem priestorov na to určených.

Posudzujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku, v zmysle ktorého v predmetnom priestupkovom konaní nedošlo k vydaniu právoplatného rozhodnutia, ktorým by bolo rozhodnuté, že sťažovateľ ako držiteľ psa (ne)porušil zákonom ustanovenú povinnosť. Z tohto dôvodu nemohol byť všeobecný súd viazaný v zmysle § 193 CSP žiadnym rozhodnutím správneho orgánu, a teda ani druhým rozhodnutím mesta Prešov. Priestupkové konanie vedené proti sťažovateľovi za skutok súvisiaci s tým, že jeho pes

spôsobil 25. decembra 2011 žalobcovi škodu, bolo právoplatne skončené zastavením podľa § 76 ods. 1 písm. f) s poukazom na § 20 ods. 1 zákona o priestupkoch, pretože od jeho spáchania uplynula prekluzívna lehota dvoch rokov.

Ústavný súd konštatuje, že ani jedno z troch rozhodnutí mesta Prešov nenadobudlo právoplatnosť, keďže každé z nich bolo napadnuté odvolaním a následne v rámci odvolacieho konania zrušené (prvé a druhé rozhodnutie mesta Prešov), resp. v rámci odvolacieho konania zastavené (tretie rozhodnutie mesta Prešov). Pokiaľ sťažovateľ zastával názor, že priestupkové rozhodnutia správnych orgánov (či už prvostupňové, alebo druhostupňové) vydané po 25. decembri 2013 boli nezákonné, mohol a mal sa domáhať ich zrušenia v správnom konaní, t. j. namietat' ich nezákonnosť.

Z uvedených dôvodov nič nebránilo všeobecným súdom, teda aj krajskému súdu posúdiť otázku porušenia povinnosti (ako aj otázku vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou a tiež otázku zavinenia sťažovateľa) nezávisle a samostatne, keďže vo veci neexistovalo žiadne meritórne rozhodnutie o priestupku, ktoré by obsahovalo záver o tom, že sťažovateľ ako držiteľ psa porušil niektorú zákonom ustanovenú povinnosť. Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

Navyše, pokiaľ sa priestupkové konanie neskončilo vydaním rozhodnutia o tom, že bol spáchaný priestupok a kto bol jeho páchatel'om, všeobecný súd nie je v občianskom konaní s poukazom na § 193 CSP (*argumentum a contrario*) takýmto výsledkom priestupkového konania viazaný. Súd je viazaný len rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný priestupok, a o tom, kto ho spáchal, nie však o tom, že priestupok spáchaný nebol.

Ústavný súd sa nestotožňuje ani s tvrdením sťažovateľa o tom, že v jeho prípade 25. februára 2013 uplynula dvojročná prekluzívna lehota v zmysle § 20 ods. 1 zákona o priestupkoch, uplynutím ktorej zaniká zodpovednosť za priestupok. Podľa názoru

ústavného súdu totiž v období, keď krajský súd rozhodoval o odvolaní proti prvému rozhodnutiu mesta Prešov (konanie vedené pod sp. zn. 6 Sp 10/2012), dvojročná prekluzívna lehota pre zánik zodpovednosti za priestupok počas konania neplynula. Podľa v relevantnom čase platného a účinného § 246d OSP sa totiž prerušuje zo zákona plynutie lehôt pre zánik zodpovednosti za priestupky, správne delikty a pod. Vydávanie rozhodnutí v týchto veciach hmotnoprávne predpisy obmedzujú lehotami, ktoré by počas súdneho konania mohli uplynúť, v dôsledku čoho v prípade zrušenia rozhodnutia správneho orgánu by už nebol dostatok času na ďalšie konanie a uloženie sankcie, hoci by pre to inak boli splnené zákonné podmienky. Lehoty sa teda prerušujú s účinkami, ktoré trvajú počas celého správneho konania, od jeho začatia (§ 82 ods. 1 OSP v spojení s § 246c prvá veta OSP) až do právoplatného skončenia. Zmyslom tohto ustanovenia je teda vylúčiť vplyv dĺžky súdneho konania na plynutie lehôt pre zánik zodpovednosti za správne delikty (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽ 18/2010 z 9. novembra 2010).

Vzhľadom na už vyslovený záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti nie je potrebné, aby ústavný súd preskúmaval, ako dlho trvalo konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 6 Sp 10/2012, t. j. skúmal ako dlho neplynula dvojročná lehota pre zánik zodpovednosti za priestupok. V každom prípade však platí, že dvojročná prekluzívna lehota nemohla uplynúť 25. decembra 2013.

Ústavný súd sa nemôže stotožniť ani so záverom sťažovateľa, že v jeho prípade treba považovať za rozhodujúce druhé rozhodnutie mesta Prešov z 28. januára 2013, keďže proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie poškodený a následne bolo toto rozhodnutie v odvolacom konaní právoplatne zrušené rozhodnutím okresného úradu sp. zn. OU-PO-OOP1-2014/022531/LUM z 30. septembra 2014, t. j. nenadobudlo právoplatnosť. Označené rozhodnutie okresného úradu z 30. septembra 2014 nebolo predmetom prieskumu, či už v rámci správneho konania, alebo správneho súdnictva a nebolo ani nikdy zrušené. Všeobecné súdy preto museli na jeho existenciu prihliadať a rovnako museli prihliadať aj na právne dôsledky z neho plynúce (zrušenie druhého rozhodnutia mesta Prešov).

Na podporu svojho záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti ústavný súd poukazuje tiež na skutočnosť, že sťažovateľ sa domáha ústavnej ochrany vo veci, v ktorej je predmetom sporu zaplatenie sumy 213,60 € s príslušenstvom. Z tohto hľadiska ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť s poukazom na § 422 ods. 1 písm. a) CSP ako bagateľnú. Za okolností, keď Civilný sporový poriadok (obdobne ako predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, je proti logike pripustiť, aby porovnateľná vec bola predmetom ústavného prieskumu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014). V prípade sťažovateľa o takúto situáciu vzhľadom na už uvedené skutočnosti zjavne nejde. Ústavný súd preto mohol sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú aj bez jej vecného prieskumu.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017